

روژه

انقلاب به مرزهای لیبی فرسیده‌است

ترجمه:الیناز اسدی

● دو سال از سقوط و مرگ سرهنگ معمر قذافی در لیبی گذشته است و هنوز دولت این کشور نتوانسته آرامش نسبی را به این کشور بازگرداند و به شدت به دنبال پوشش دادن این ضعف است. این،مهم‌ترین چالش دولت تازه لیبی است که باید بتواند برای رسیدن به دموکراسی آن را با موفقیت پشت‌سر بگذارد. اصلی‌ترین نقطه‌ای هم که دولت انقلابی از آن ضربه می‌خورد مناطق مرزی است که شورشیان مسلح در آن نقاط مستقر شده‌اند. چندی پیش نیز کنفرانسی در لیبی برای مبارزه با این گروه‌ها در این کشور برگزار شد و نتیجه آن بود که برای رسیدن به آرامش باید مناطق مرزی از وجود این گروه‌های مسلح پاک شود. همچنین در این کنفرانس که در وزارت امور خارجه دولت موقت لیبی برگزار شد به وجود دولت‌هایی اشاره شده است که از این گروه‌های تروریستی حمایت‌می‌کنند.

ترس عمده برگزار کنندگان این کنفرانس متوجه بنغازی است که نیروهای تروریستی در آن به شدت مشغول فعالیت هستند. هنوز از مرگ کریستوفر استینوس، سفیر ایالات‌متحده در بنغازی زمان زیادی نگذشته‌است. نگرانی نماینده آمریکا در این کنفرانس در خطر بودن جان شهروندان آمریکایی است که در این شهر به فعالیت‌های مختلفی مشغولند. اما نزدیک‌ترین حادثه‌ای که در نزدیکی نقطه مرزی بنغازی به وقوع پیوست حادثه ماه گذشته است که در ایستگاه گازی در لب مرز الجزایر اتفاق افتاد که دولت الجزایر معتقد بود تروریست‌ها از خاک لیبی به این کشور حملور شده‌اند. در آن فاجعه ده‌ها نفر از تروریست‌های مسلح توانسته بودند که به راحتی از داخل خاک لیبی به این منطقه گازی آمده و شهروندان خارجی را به گروگان بگیرند. همچنین ویلیام هیگ، وزیر امور خارجه بریتانیا نیز بر ناامنی مناطق مرزی تاکید کرد. چراکه بخشی از نگرانی که به گروگان گرفته شده بودند افراد انگلیسی حاضر در شرکت بریتیش‌پترولیوم بودند که برای شرکت ملی نفت الجزایر مشغول به کار بودند. پس از این شرکت، «لستان‌ویل» ترور نیز از جمله آسیب‌دیدگان این حادثه بوده است که در این حمله چهار نفر از ۳۷ گروگان دو کشور کشته شدند. دولت بریتانیا در این کنفرانس پیشنهاد کرد که می‌تواند آموزش نیروهای خطوط مرزی لیبی را به عهده بگیرد تا دیگر از این گونه حوادث به منطقه تحمیل نشود.

«ویلیام هیگ» در این‌باره می‌گوید: «این مهم است که خود کشور لیبی بتواند آرامش را به نقاط مرزی خود بازگرداند.» او می‌افزاید: «در این صورت است که می‌توان گفت دیگر فضایی وجود ندارد که زیر نظر دولت مرکزی نباشد.» ویلیام هیگ معتقد است که این امر تمرکز شورشیان را در این منطقه به هم می‌زند و آنها را پراکنده می‌کند. این در حالی است که «محمد عبدالعزیز» وزیر امور خارجه لیبی می‌گوید که این مشکل همچنان پابرجاست اما لیبی برای کنترل نقاط مرزی به کمک نیروهای خارجی نیازمنداست.

او معتقد است که کمک نیروهای اتحادیه اروپا درخصوص آموزش نیروهای لب مرز می‌تواند کمک موثری در این زمینه باشد. با این حال وزیر امور خارجه این کشور می‌گوید که هنوز عمده نیروهای تامین‌کننده خطوط مرزی همان نیروهای سابق لیبی هستند که در انقلاب این کشور نقش عمده‌ای داشته‌اند. با این وجود او بعدها در مصاحبه با رویترز گفت که قول‌های مساعدی از سوی بریتانیا، فرانسه، ترکیه و سایر کشورهای تامین‌کننده امنیت در لیبی دریافت کرده است که آرامش را به خطوط مرزی برخواهند گرداند. به تازگی اما دولت لیبی هشدار داده که ممکن است در سالگرد انقلاب لیبی مناطق مرزی این کشور با تونس و مصر مقررات تازه‌ای را به اجرا درآورد. قرار است که مقررات منع آمد و شد در این نقاط برگزار شود و از حضور خودروها از نیمه شب سالگرد انقلاب مصر به مناطق مورد اشاره جلوگیری به عمل آید. این در پاسخ به انتقاد ناتو صورت می‌گیرد که چندی پیش دولت لیبی را متهم به اهمال در تامین امنیت نقاط مرزی کرده بود. دولت‌های غربی می‌گویند که لیبی با یک برنامه منظم از حضور نیروهای خارجی در خطوط مرزی جلوگیری به عمل می‌آورد و کمک نیروهای خارجی را برای این مناطق نمی‌پذیرد. یکی از دلایل نگرانی غربی‌ها این است که دولت سابق لیبی مقدار زیادی اسلحه داشته است که مشخص نیست چه مقدار از آن از کشور خارج شده‌است. رد برخی از این اسلحه‌ها در بنغازی و کشور مالی زده شده‌است. نیروهایی که در مالی با نیروهای فرانسوی مشغول به جنگ هستند از این سلاح‌ها بهره می‌برند. هنوز کشته شدن سفیر ایالات متحده توسط این نیروها مهم‌ترین بحث واشنگتن است.

منبع:نیویورک تایمز

لیبی وارد دومین سالگرد انقلاب خود شد

سلاح‌هایی که هنوز آواز می‌خوانند

آرمان محمودیان

در سال ۲۰۱۱ با پرخورد‌های خونین و خشونت‌آمیز دولت با قیام مردمی که با الهام از شورش‌ها در جهان عرب شکل گرفت، پس از ماه‌ها کشمکش، در آگوست ۲۰۱۱ شورشیان، طرابلس را تحت تصرف خود درآورده و چند هفته بعد سرهنگ قذافی طی حمله‌ای به آخرین مخفیگاهش، کشته شد.شورای ملی انتقالی در اکتبر ۲۰۱۱ اعلام کرد که انتخابات کنگره ملی عمومی را تا هشت‌ماه دیگر برگزار خواهد کرد. این نهاد سپس ۶۰ روز فرصت دارد تا دولتی موقت و هیاتی برای تدوین پیش‌نویس قانون اساسی تعیین کند. سپس یک همه‌پرسی برای قانون اساسی شش‌ماه پس از آن برگزار شد. دولت جدید لیبی همان‌طور که انتظار می‌رود از بدو تأسیس خود با خلایق امنیتی و اطلاعاتی گسترده‌ای روبه‌رو شده‌است، این دولت با تهدیدهایی علیه همگرای خاکی کشورش، رشد تندروگراها و... روبه‌رو است.

لیبی دوسال بعد از انقلاب؛ چالش‌های امنیتی

با گذر دوسال پس از سقوط رژیم دیکتاتوری معمر قذافی و انتخاب پارلمان و سر کارآمدن دولت برگرفته از این پارلمان، خشونت و ترور همچنان در این کشور در سایه حضور تروریست‌های مسلح ادامه دارد.

لیبی جدید، بدون دستگاه قضایی است. خبری از آشنی ملی نیست و این‌ موضوع مهم در تصرف شبه‌نظامیان مسلح قرار گرفته است. از سوی دیگر با ضعیف‌تر شدن قدرت دولت، سلطه گروه‌های تندرو هر روز در نقاط مختلف این کشور بیشتر می‌شود.

ریشه‌های قومی-قبیله‌ای، چالش‌های امنیتی

لیبی کماکان بافت قبیله‌ای خود را حفظ کرده است. گفته می‌شود که در لیبی بیش از یکصد قبیله وجود دارد که در میان آنها قبیله‌ها نقش اساسی و تعیین‌کننده در معادلات سیاست و قدرت در این کشور برخوردارند. بسیاری از این قبایل قسمتی به اندازه تاریخ دارند و تاریخ لیبی با نام آنها گره خورده است.

قبایل لیبی ۲۰سال به رهبری رجالی مانند عمر مختار و برخی رهبران نهضت سنوسی در برابر ارتش ایتالیا مقاومت کردند. لیبی به استقلال رسید و ملک ادریس با حمایت تعدادی از قبایل شرق لیبی به حکومت پرداخت. کودتای افسران چپگرا در سال ۱۹۷۹ در زمانی به پیروزی رسید که کودتاچیان از حمایت برخی قبایل مستقر در غرب لیبی بهره‌مند شده بودند.

از آن زمان به این‌سو قبایل شرقی که حامیان سلطنت بودند، مغضوب قذافی واقع شدند و قبایل غربی در ازای حمایتی که از قذافی به عمل آوردند، از مزایای متعدد برخوردار شدند. با شروع بیداری خیزش‌های مردمی اسلامگرایانه در جهان عرب، قذافی با درک این مساله هیأت‌هایی را به ریاست عمر اشکال، رئیس واحد هماهنگ‌کننده ارتباطات کمیته‌های مردمی برای مذاکره با سران قبایل شرقی به این نواحی روانه کرد. مأموریتی که ظاهراً با شکست مواجه شد و وعده‌و وعیدهای سرهنگ نتوانست آنها را از انقلاب منصرف کند.

در حقیقت اینکه انقلاب از شرق لیبی شروع شد اساسا ریشه در این مساله دارد که قبایل ساکن در این نواحی نیم‌قرن قبل از حامیان سلطنت ملک ادریس به شمار می‌رفتند و بعد از کودتای ۱۹۶۹ عملا به حاشیه رانده شدند. از فرقه‌های مهم نازاری در شمال شرق لیبی می‌توان به سنوسی‌ها اشاره کرد که بازماندگان آنها هم‌اکنون نقشی اساسی در وقایع لیبی ایفا می‌کنند. در کنار سنوسی‌ها چندی قبل شبکه تلویزیونی تازه تأسیس انقلابیون لیبی نام ۲۰ قبیله را به‌عنوان قبایل حامی انقلاب برشمرد که از جمله آنها می‌توان به قبایل الزویه، العبدیدی و... اشاره کرد.

در حقیقت این بافت قبیله‌ای خود به نوعی زمینه را برای رشد بنیادگرایی و اختلافات قومی و به‌دنبال آمدن اردوکی‌های سیاسی با توسل به اقوام فراهم می‌کند که خود از منشاءهای معضلات امنیتی لیبی بودند.

آغاز تهدیدهای امنیتی

برآورد شده که بیش از ۲۰۰ هزار نفر در سراسر لیبی سلاح در اختیاردارند. ضرب‌انگ تهدیدبات امنیتی زمانی آغاز شد که به دنبال فراخوان ارتش لیبی، فقط چندصد نفر در شهرهای بنغازی و طرابلس سلاح‌هایی را که در

نظر می‌رسید که این حمله به صورت خودجوش و بدون طراحی قبلی به اجرا گذاشته شده باشد. مقامات آمریکایی اذعان داشتند که احتمال ارتباط مهاجمان با شبکه القاعده را نمی‌توان منتفی دانست. مقامات آمریکایی گفته‌اند که احتمالا حمله به کنسولگری این کشور در بنغازی با برنامه‌ریزی قبلی صورت گرفته است.

پس از این اظهارات، انگشت اتهام به سوی انصارالشریعه چرخید و آنها به حمله به کنسولگری آمریکا متهم شدند اما این اتهام را تکذیب کردند. در عین حال، مایک راجرز، رئیس کمیته اطلاعات مجلس نمایندگان آمریکا اعلام کرد که عملیات منجر به کشته‌شدن سفیر و سه کارمند او به حملات القاعده شباهت بسیار دارد.

از سوی دیگر دولت لیبی از حادثه منجر به کشته‌شدن استیونز بپروش خواسته و وعده تحقیقات در این مورد را داد.

در واکنش نسبت به حمله افراد مسلح به کنسولگری آمریکا در شهر بنغازی، لیبی، که به کشته شدن جان کریستوفر استیونز، سفیر و سه تن دیگر از کارکنان آمریکایی سفارتخانه منجر شد، منابع آمریکایی تحقیقات در مورد این حادثه آغاز کرده‌اند.

این حمله خود باعث پیچیده شدن بحران لیبی شد، زیرا پس از این حمله، کشورهای خارجی زمزمه افزایش حضور نظامی خود را سر دادند. اندک مدتی از این حمله نگذشته که دو شتاور حامل تفنگداران نیروی دریایی آمریکا و هواپیماهای بدون سرنشین آمریکایی به لیبی اعزام شدند.

حمله به سفارت آمریکا و بیم حضور نیروهای خارجی از یک سو و از سوی دیگر هراس از بنیادگرایی، گروه‌های مختلف لیبیایی را به جان هم انداخت، زیرا به دنبال برگزایی تظاهراتی در اعتراض به حضور نیروهای پلیس به مقر گروه انصارالشریعه حمله برند کرد. این درگیری‌های دس‌کم ۱۰ نفر کشته و ۴۰ نفر زخمی شدند. در زمان یورش معترضان به مقر انصارالشریعه، حامیان این گروه حمله به مقر انصارالشریعه در این شهر داشتند، در مقابل ساختمان ستاد این گروه مستقر شده بودند.

آنها برای متفرق کردن معترضان از مقابل این ساختمان دست به تیراندازی هوایی زدند، ولی وقتی مناطق و برخورداری از سهم برابر در اختصاص منابع مالی اعلام کردند. بخشی از این خواسته‌ها به تغییر مرزها یا محدوده جغرافیایی تحت کنترل ناحیه شرقی لیبی مربوط می‌شود. خواسته دیگر آنها اختصاص بودجه و امکانات بیشتر به طرح‌های توسعه و ایجاد اشتغال در مناطق شرقی است.

با وجود آنکه رئیس این شورا یعنی مصطفی عبدالجلیل خود از اهالی مناطق شرقی لیبی است، معترضان می‌گویند که وی به آنها خیانت کرده بنابراین معتقد بودند که وضعیت ساکنان نواحی شرقی درست مثل دوران حکومت معمر قذافی است. پسرده بحران‌های امنیتی وقتی دریده شد که افراد ناشناس مسلح به اسلحه سبک و نارنجک‌انداز، پس از درگیری با محافظان لیبیایی کنسولگری، وارد محوطه آن شده و ساختمان کنسولگری را به آتش کشیدند. در این حمله سفیر آمریکا و سه آمریکایی که در یک اتومبیل بودند، در اثر استنشاق دود جان دادند و گزارش‌های خبری از کشته شدن تا ۱۰ تن از محافظان لیبیایی سفارت نیز حکایت دارد.

این حمله در جریان تظاهرات علیه فیلمی اهانت‌آمیز علیه پیامبراسلام(ص) صورت گرفت که توسط یک شهروند آمریکایی و یک مهاجر مصری ساکن آمریکا ساخته شد.

اما اندک زمانی نگذشت که ناظرین متوجه شدند، نمی‌شود این حمله را به معترضین خیابانی نسبت داد، زیرا با توجه به پیچیدگی عملیات افراد مسلح، بعید به

دوران حکومت سرهنگ معمر قذافی دیپلمات بود اما در سال ۱۹۸۰ به حکومت او پشت کرد و به مخالفان در خارج پیوست.

زیدان برای تشکیل یک ائتلاف، چهره‌های لیبرال و اسلامگرا را در فهرست نامزدهای کابینه قرار داد اما تظاهرات باعث اختلال در مذاکرات شد و طولی نکشید که ده‌ها نفر از مردان مسلح ساختمان پارلمان لیبی را تصرف کردند.

این گروه خواستار برکناری عده‌ای از وزیران شدند که به گفته آنها با رژیم معمر قذافی، رهبر پیشین لیبی ارتباط داشته‌اند.

برخی از تفنگداران لباس ارتشی و برخی دیگر لباس عادی به تن دارند. عده‌ای از آنها از شهرهای مصراته و عده‌ای دیگر از طرابلس هستند. این تصرف چندان طول نکشید و پس از مدتی با تلفیق دو گزینه مذاکره و توسل به زور گارد ملی برطرف شد.

چالش‌های بین‌الملل

چالش‌های دولت جدید لیبی فقط محدود به مسائل امنیتی نشد. با اعلام دفتر دادستانی لیبی، سیف الاسلام قذافی، فرزند سرهنگ معمر قذافی، رهبر سابق لیبی برای محاکمه در دادگاهی در آن کشور حاضر شده است. این مشکلات شدت بیشتری گرفت زیرا که سیف‌الاسلام قذافی به اتهام ارتکاب جرایم جنگی توسط دادگاه کیفری بین‌المللی در لاهه تحت تعقیب است اما این دادگاه برای رسیدگی به اتهامات دیگری تشکیل شده است.

دادگاه لیبیایی، سیف‌الاسلام را متهم کرد که با کمک یک وکیل دادگاه کیفری بین‌المللی، اطلاعات سری لیبی را منتشر کرده‌است. به همین دلیل نهادهای امنیتی لیبی، تابلو را که یک شهروند استرالیایی بود به همراه یکی از همکارانش پس از یک ملاقات با سیف‌الاسلام در ماه ژوئن سال گذشته میلادی به مدت سه هفته بازداشت کردند. آنها متهم شدند که نامه‌هایی را از یکی از دستیاران آقای قذافی به او منتقل کرده‌اند و تجهیزات جاسوسی همراه داشته‌اند.

قذافی همچنین به تلاش برای فرار از زندان و توهین به پرچم جدید لیبی هم متهم است.

این داستان در حالی ادامه داشت که دادگاه کیفری بین‌المللی سیف‌الاسلام قذافی را به اتهام جنایت علیه بشریت در جریان حرکت اعتراضی در آن کشور تحت‌پیگرد قرار داده و خواستار محاکمه او در این دادگاه شده است.

لیبی در مقابل درخواست دادگاه کیفری بین‌المللی برای استرداد آقای قذافی به آن دادگاه مقاومت کرده از مصطفی عبدالجلیل رئیس شورای انتقالی سابق این کشور به عنوان یکی از متهمان این قضیه.

چالش‌های دیگر دولت جدید، فشارهای خارجی‌ان به لیبی جهت خلع سلاح شبه‌نظامیان است؛ شبه نظامیان که بخشی از آنان تضمین‌کننده قدرت خیابانی برخی جناح‌های لیبی در دولتند.

چالش‌های سیاسی

چالش‌های پیش روی لیبی دارای جنبه‌های سیاسی کشوری نیز هستند؛ مسایلی همچون تصمیم‌دولت لیبی مننی بر صدور قانون ممنوعیت بررسی مساله کشته‌شدن سرلشکر «عبدالفتاح یونس» فرمانده نیروهای انقلابی لیبی در دادگاه مدنی یا نظامی و از طرف دیگر بازجویی از مصطفی عبدالجلیل رئیس شورای انتقالی سابق این کشور به عنوان یکی از متهمان این قضیه.

از سوی دیگر نخست‌وزیر جدید این کشور ابوشاقور مصطفی ابوشاقور با ۱۲۵ رای موافق و ۴۴ رای مخالف کنگره ملی لیبی، پارلمان لیبی، از سمت خود کنار گذاشته شد.

او در چندماه گذشته تلاش کرد تا برخی از گروه‌های شبه‌نظامی را تحت نظارت فرماندهان ارتش قرار دهد، اما این اقدام از سوی برخی گروه‌های شبه‌نظامی با مخالفت روبه‌رو شد. در حقیقت بی‌ثباتی و عدم‌تفاهم جناح‌های سیاسی لیبی خود نیز عامل تضعیف دولت در رویارویی با شبه‌نظامیان مسلح است.

دریچه

تحولات قانونگذاری در لیبی

● لیبی دوران سرهنگ قذافی، نظام حقوق حاکمش همچون سمت رهبرش مجهول بود، در حقیقت همان‌طور که در رژیم سابق قذافی هیچ سمت خاص حقوقی نداشت و از او با عنوان پیشوای انقلاب و… یاد می‌شد، نظام حقوقی و سیاسی لیبی نیز بدون قاعده خاصی اداره می‌شد.

قذافی در ابتدا تحت تاثیر اندیشه‌های جمال عبدالناصر، رئیس جمهوری وقت مصر، با ترکیبی از نگرش ملی‌گرای عربی و سوسیالیسم تلاش کرد رژیمی جدید خلق کند.

او نظام قانونگذاری لیبی را در «کتاب سبز» خود که نقش قانون اساسی رژیم را داشت تشریح کرد. در نظام سیاسی او، در ظاهر نظام دموکراسی مستقیم حاکم بود که در آن قدرت در دست کمیته‌های مردمی بود اما در حقیقت کشور توسط باندهای طرفدار قذافی اداره می‌شدند.

اما پس از سرنگونی رژیم قذافی، لیبی در تمام بسترهای خود با چالش‌های متعددی روبه‌رو شد؛ چالش‌های مختلفی از جمله فعالیت گسترده شبه‌نظامیان، ضعف نیروهای امنیتی، درگیری‌های قبیله‌ای و ضعف نهادهای دولتی. در این میان بی‌تردید تدوین یک قانون اساسی مورد توافق اکثریت طیف‌ها در لیبی، نقش مهمی در حرکت این کشور به سوی آینده و غلبه بر مشکلات خواهد داشت.

اما پس از انقلاب، لیبی همچون سایر کشورهای عربی انقلاب‌زده، تحت تاثیر تفکرات اسلامگرایانه قرار گرفت. نشانه‌های این تحول از همان نخست هویدا بود، از آنجا که مصطفی عبدالجلیل در جشن اعلام آزادسازی لیبی تمامی قوانین مغایر با شریعت اسلامی را باطل خواهد کرد. در قانون اساسی جدید، لیبی کشوری مستقل و دموکراتیک و دین آن اسلام و این دین منبع قانونگذاری اعلام شده است.

در حقیقت طبق قانون اساسی لیبی جدید، منشا اصلی قانونگذاری در این کشور شریعت اسلام است، از این ر واصل شریعت اسلام ارکان قوانین این کشور را تشکیل می‌دهد و باعث تحولات قانونگذارانه در این کشور شد.

به عنوان مثال از این به بعد در این کشور سیستم دریافت بهره بانکی از آنجا که مخالف قوانین اسلام است لغو و باطل شده است.

البته تحولات قانونگذاری در لیبی دارای جنبه‌های سیاسی نیز هست، جنبه‌هایی که متناسب با چالش‌های پیش روی این کشورند.

قبل از انتخابات ژوئن ۲۰۱۲ شورای ملی انتقالی لیبی قانونی تصویب کرد که برپایه آن تأسیس احزاب

سیاسی برپایه‌های دینی، قومی و نژادی در این کشور ممنوع شد، برپایه این قانون همچنین دریافت کمک‌های مالی از خارج توسط احزاب لیبیایی ممنوع شد. البته در قانون اساسی چند زبان برای کشور به رسمیت شناخته شده است و به رعایت حقوق اقلیت قومی برپه‌نیز تاکید شده است.

لیبی خود این قانون اساسی جدید به همان اندازه که برای رفع چالش‌های پیش روی کشور به کار می‌رود، خود نیز به چالشی برای دولت لیبی تبدیل شده است.

نخستین و حساس‌ترین موضوع مورد اختلاف، به مساله تقسیمات کشوری در لیبی برمی‌گردد. بر این اساس برخی با اشاره به کثرت زیاد اقوام و طوایف مختلف در لیبی، خواهان شکل‌گیری نظام فدرالی در این کشور همانند سال‌های پیش از سقوط قذافی و شکل‌گیری سه منطقه فدرال (غرب به مرکزیت طرابلس، شرق به مرکزیت برقه و جنوب به مرکزیت فزان) هستند. این در حالی است که گروهی دیگر معتقد به وجود ساختاری متمرکز در لیبی هستند و خودمختاری و فدرالیسم را زمینه و مقدمه‌ای برای تجزیه این کشور می‌دانند.

شکل نظام سیاسی این کشور نیز موضوع اختلافی دیگر میان طیف‌های مختلف سیاسی در این کشور است. در حالی که برخی خواستار برپایی نظام پارلمانی در این کشور هستند و آن را مانعی در برابر ایجاد دیکتاتوری در این کشور می‌دانند؛ اما در عین حال برخی دیگر با این استدلال که نظام پارلمانی باعث بی‌ثباتی و تکرر کنترل در کشور می‌شود، بهترین سیستم برای لیبی را نظام ریاستی می‌دانند.

البته به طور کلی در قانون اساسی جدید لیبی ظرفیت‌های لازم برای گذار کشور به مدمسالاری و حل معضلات با گفت‌وگو مشهود شده‌اند. در این قانون اصول آزادی بیان، رسانه، تأسیس احزاب سیاسی، اتحادیه و جمعیت‌ها و گروه‌های سیاسی مورد تأکید قرار داده شده است.

این قـانون پارلمان لیبی را بالاترین مرجع قانونگذاری در این کشور دانسته است. همچنین سمت ریاست‌جمهوری در لیبی را به یک دوره چهارساله محدود کرده است.

از سوی دیگر حکومت لیبی را مدنی می‌داند که نخست‌وزیر آن یک غیرنظامی و در برابر پارلمان مسوول است، بر اساس قانون اساسی لیبی جدید، تأسیس دادگاه‌های ویژه منع شده است.